

Rome vestigt het visioen - nummer elf

Het begrijpen van de drievoudige toepassing van profetie: 11 september 2001 en het laatste beproevingsproces voor het laodiceïsche adventisme

Jeff Pippenger
2024-08-30

Evenals 11 augustus 1840 de door Miller aanvaarde regels bevestigde, werd na 11 september 2001 door hen die bereid waren te zien, erkend dat de door Future for America aanvaarde profetische beginselen de ware bijbelse methodologie van de late regen waren, zoals uiteengezet in Jesaja, hoofdstuk achtentwintig. De toepassing van hervormingslijn op hervormingslijn, zoals in de heilige geschiedenis is uiteengezet, bevestigde dat 11 september 2001 een herhaling was van 11 augustus 1840.

Zij zagen in dat, evenals de machtige engel van Openbaring tien in 1840 neerdaalde, Hij daarmee Zijn nederdaling in 2001 voorafschaduwde. Beide engelen daalden neer op het moment dat een profetie over de islam in vervulling ging. De beweging groeide vervolgens naarmate mannen en vrouwen reageerden op de doeltreffendheid van de methode. De leiding van het Laodiceese Zevendedagsadventisme werd ten tijde van het einde in 1989 voorbijgegaan, en nu trad die kerk haar laatste beproevingsproces binnen, terwijl de Heer begon de beweging van de derde engel te kiezen tot Zijn woordvoerders van de laatste dagen.

Een voorname regel onder de regels die voor de laatste dagen werden gegeven, was de drievoudige toepassing van de profetie. In het bijzonder gold in die tijd de drievoudige toepassing van de drie weeën, die de gebeurtenis van 11 september 2001 zo duidelijk bevestigde. Toen die waarheid eerlijk werd onderzocht, zagen zij die toen door harten die naar de waarheid zochten, werden geleid naar Jeremia's „oude paden”, de profetische vervulling, samen met de geldigheid van de regels van profetische uitleg die door de beweging van de derde engel waren aangenomen.

Er werd gezien dat het juiste pioniersbegrip van de geschiedenis van de eerste wee uit Openbaring hoofdstuk negen de islam voorstelde. De valse profeet Mohammed werd gezien als de koning van die geschiedenis. In die geschiedenis zou de islam het Romeinse Rijk aanvallen, en hun wijze van oorlogvoering werd specifiek aangeduid als het plotseling en onverwacht toeslaan. In dat opzicht werd begrepen dat juist de wijze van oorlogvoering van de islam de etymologische wortels verschaft van het woord „assassin”. In die geschiedenis zou de islam de legers van Rome schaden, en die periode werd afgesloten onder de lijn van een tijdsprofetie van honderdvijftig jaar. Toen die tijdsprofetie op 27 juli 1449 eindigde, begon de tijdsprofetie en geschiedenis van de tweede wee.

Daarmee begon een andere tijdsprofetie van driehonderd eenennegentig jaar en vijftien dagen, die eindigde op 11 augustus 1840. In die geschiedenis was de heerser die het profetische werk van de islam vertegenwoordigde, Ottman, die in de geschiedenis van het eerste wee door Mohammed was voorafgebeeld. Hoofdstuk negen zegt dat in de geschiedenis van het tweede wee de islam de legers van Rome zou doden. Zij zouden nog steeds dezelfde wijze van oorlogvoering toepassen, door

plotseling en onverwacht aan te vallen, maar in die geschiedenis werd buskruit voor het eerst uitgevonden en gebruikt, zodat het tweede wee een wijze van oorlogvoering vertegenwoordigde die werd voorgesteld door de plotselinge aanval van de sluipmoordenaar, en die bovendien springstoffen omvatte.

Op 11 september 2001 trof de derde wee van de islam plotseling de geestelijke legers van Rome met explosieven. Die gebeurtenis markeerde het begin van verscheidene lijnen van profetische waarheid, maar zij was duidelijk gegrondvest op de twee voorgaande getuigenissen van de eerste en tweede wee. De gebeurtenis toonde duidelijk aan dat, evenals de bekrachtiging van de Milleritische geschiedenis van 11 augustus 1840, toen de profetie van de islam van de tweede wee werd vervuld en de engel van Openbaring tien neerdaalde, zo ook, toen de profetie van de islam van de derde wee aanbrak, dit op die datum de nederdaling van de engel van Openbaring achttien markeerde.

“Waar komt het woord vandaan dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf zal worden weggevaagd? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, terwijl ik daar de grote gebouwen verdieping op verdieping zag verrijzen: ‘Wat zullen er vreselijke tafereelen plaatsvinden wanneer de Heer zal opstaan om de aarde vreselijk te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 worden vervuld.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat er over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat er over New York komt, behalve dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergeworpen door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het mij gegeven licht weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heer, één aanraking van zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen tafereelen plaatsvinden waarvan wij ons de verschrikking niet kunnen voorstellen.”
Review and Herald, 5 juli 1906.

De beweging van Future for America werd toen door hen die bereid waren te zien, beschouwd als de parallel van de Milleritische beweging. De islam van de derde wee werd vanaf dat moment een primair element van de boodschap. De Inspiratie leerde duidelijk dat, wanneer de engel van Openbaring neerdaalde, de late regen zou komen.

„De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden met zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.

Toen de Leeuw uit de stam van Juda het ruimere begrip van de late regen begon te openen, leidde Hij Zijn volk naar het boek Joël, dat een voornaam referentiepunt van de late regen is. Op dat moment stelden sommigen van die mannen die zich na 11 september 2001 bij de beweging hadden aangesloten, vast dat de insecten van Joël, die Gods wijnstok verwoesten in de aanloop naar het ontwaken van de Middernachtsroep, de islam vertegenwoordigden. Zij konden of wilden niet inzien dat de insecten Rome vertegenwoordigden.

Het krachtige licht dat was voortgekomen uit de erkenning van de drievoudige toepassing van de profetie met betrekking tot de drie weeën, voegde een ongeheiligde logische steun toe aan hun

bewering dat de insecten de islam vertegenwoordigden. Zoals altijd het geval is, vindt, zodra een eigenmachtige uitleg wordt aanvaard, een verdraaiing van de Schriften plaats in een poging het valse uitgangspunt te handhaven. In hun arbeid om hun zienswijze te handhaven, toonden zij aan dat zij het beginsel van type en antitype niet begrepen.

In theologische en bijbelwetenschappelijke studies worden de termen „type” en „antitype” gebruikt om een relatie tussen twee elementen te beschrijven, waarbij het ene een voorafbeelding of voorafschaduw van het andere is. Dit begrip valt vaak onder de bredere categorieën van „schaduw” en „werkelijkheid”.

Een type is een gebeurtenis, persoon of instelling in het Oude Testament die vooruitwijst naar of een voorafschaduw vormt van een daarmee overeenkomende gebeurtenis, persoon of instelling in het Nieuwe Testament. Het dient als een symbolische voorloper. Het antitype is de vervulling of verwezenlijking van het type. Het is de werkelijkheid die door het type werd voorafgeschaduwd. Het begrip van „schaduw” en „substantie” loopt parallel met de verhouding tussen type en antitype. De „schaduw” vertegenwoordigt het (type), terwijl de „substantie” het (antitype) vertegenwoordigt.

Laat dan niemand u oordelen inzake spijs of drank, of met betrekking tot een feestdag, of de nieuwe maan, of de sabbatten; deze zijn een schaduw van de toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus. Kolossenzen 2:16, 17.

Want de wet, die een schaduw heeft van de toekomstige goederen, en niet het wezenlijke beeld der dingen zelf, kan nooit door dezelfde offers, die zij jaar op jaar voortdurend brengen, degenen die daardoor naderen volmaakt maken. Hebreeën 10:1.

In de controverse over Joël na 11 september 2001, en over de juiste identificatie van het pauselijke Rome zoals gesymboliseerd door vier insecten, waarmee aldus de voortschrijdende verwoesting van het Laodiceïsche adventisme wordt geschetst, legden degenen die betoogden dat de insecten de islam waren, niet alleen een ongeheiligde nadruk op de drievoudige toepassing van de drie weën, maar wezen zij ook op typen die naar het antitype van Rome verwezen, en beweerden dat die typen in werkelijkheid de islam identificeerden. Door dit te doen, leverden zij het bewijs dat zij óf het beginsel van type en antitype niet werkelijk begrepen, óf van mening waren dat het verdraaien van de typen een geoorloofd middel was om het doel te rechtvaardigen.

In de huidige controverse over Rome is er opnieuw bewijs dat degenen die vasthouden aan de gebrekkige opvatting dat de „rovers” van Daniël hoofdstuk elf, vers veertien de Verenigde Staten zijn, zowel de drievoudige toepassing van de profetie als het beginsel van type en antitype niet correct begrijpen.

Wanneer zij die van mening zijn dat de „rovers” de Verenigde Staten zijn, trachten hun standpunt te handhaven, maken zij gebruik van een toepassing van een drievoudige toepassing van de drie Romes, om zogenaamd te bewijzen dat het moderne Rome, de derde verschijningsvorm van Rome, de Verenigde Staten is. Ervan uitgaande dat zij niet opzettelijk vals getuigenis afleggen, maar slechts een blinde onwetendheid openbaren met betrekking tot de regels van een drievoudige

toepassing van de profetie, hanteren zij een profetisch kenmerk van de eerste twee Romes en betogen zij dat een kenmerk uit de geschiedenis van Rome het moderne Rome identificeert.

Heidens Rome is de eerste van drie profetische vervullingen van Rome. In Daniël hoofdstuk acht is het heidense Rome de mannelijke kleine hoorn. In hoofdstuk twee is het heidense Rome staatskunde. In Daniël zeven wordt het heidense Rome verdeeld in een tienvoudig koninkrijk.

De tweede manifestatie van Rome is het pauselijke Rome, dat in hoofdstuk acht de vrouwelijke kleine hoorn is, en dat in hoofdstuk twee kerkelijke heerschappij is, en dat in hoofdstuk zeven de hoorn is die godslasteringen spreekt en drie horens uitrukt. Het heidense Rome is een enkelvoudige macht, maar het pauselijke Rome is een tweeledige macht, die de pauselijke kerk voorstelt als heersend over de staatsmacht van de voorafgaande politieke structuren van het heidense Rome. In 1798 ontving de pauselijke macht haar dodelijke wond, maar zij hield niet op een kerk te zijn; zij hield slechts op een beest van de Bijbelprofetie te zijn, want de burgerlijke macht die zij voordien had beheerst, werd weggenomen.

Het tweede Rome is het pauselijke Rome, en het functioneerde alleen als een macht (beest) van de Bijbelse profetie wanneer het in staat was de macht van de staat te beheersen om zijn godslasterlijke plannen ten uitvoer te brengen. Het eerste Rome was een enkelvoudige macht, het tweede Rome was een tweevoudige macht en het derde Rome is een drievoudige macht. De drie manifestaties van Rome worden beheerst door dezelfde beginselen als elke drievoudige toepassing van profetie. Profetisch zijn er drie weëen, drie Babylons, drie Romes en drie Elia's. In termen van type en antitype zijn de eerste twee manifestaties van elk van de drievoudige toepassingen typen die de schaduw bieden van de derde vervulling, die het antitype en de substantie van de drievoudige toepassing van profetie is.

Bij Rome duiden de kenmerken van de eerste twee Romen erop dat zowel het heidense als het pauselijke Rome aan hun heerser de titel Pontifex Maximus gaven. Daarom zou de titel van de heerser van het moderne Rome Pontifex Maximus zijn, een titel die nooit aan enige president van de Verenigde Staten is toegekend. De eerste twee Romen zouden drie geografische hindernissen overwinnen om het gezag op de troon van hun specifieke periode in de geschiedenis te vestigen. Er is geen bewijs dat de Verenigde Staten in de aanloop naar 1798 drie geografische hindernissen hebben overwonnen.

De eerste twee Romeinen hadden een specifieke tijdsperiode aangewezen gekregen waarin zij oppermachtig zouden heersen. In vers vierentwintig van Daniël elf wordt het heidense Rome aangewezen als heersend gedurende een „tijd”, of driehonderdzestig jaar, hetgeen het deed vanaf de Slag bij Actium in 31 v.Chr. tot het jaar 330 n.Chr. Herhaaldelijk wordt het pauselijke Rome aangewezen als heersend gedurende twaalfhonderdzestig jaar nadat de drie horens waren weggenomen, van 538 tot 1798. In Jesaja hoofdstuk drieëntwintig worden de Verenigde Staten aangewezen als regerend gedurende zeventig symbolische jaren, als de dagen van één koning, maar het verwijderde nooit drie geografische hindernissen voorafgaand aan zijn heerschappij gedurende zeventig symbolische jaren.

Het moderne Rome wordt voorgesteld als de overwinnaar van de drie geografische hindernissen van de koning van het zuiden, het Sieraadland en Egypte in Daniël hoofdstuk elf, verzen veertig tot en met tweeënveertig; en wanneer deze drie hindernissen zijn overwonnen en onderworpen aan Rome, vormen zij vervolgens de drievoudige verbintenis van de draak, het beest en de valse profeet. Johannes deelt ons tevens mee dat de dodelijke wond van het pauselijke beest wordt genezen en dat het daarna gedurende tweeënveertig symbolische maanden heerst.

En ik zag een van zijn koppen als tot de dood toe gewond; en zijn dodelijke wond werd genezen; en de gehele wereld verwonderde zich over het beest. En zij aanbaden de draak, die het beest macht gegeven had; en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is het beest gelijk? wie is in staat oorlog tegen hem te voeren? En hem werd een mond gegeven, sprekende grote dingen en godslasteringen; en hem werd macht gegeven om tweeënveertig maanden te handelen. Openbaring 13:3–5.

Het beest dat tweeënveertig symbolische maanden regeert nadat zijn dodelijke wond is genezen, is de Romeinse macht.

De profetie van Openbaring 13 verklaart dat de macht die wordt voorgesteld door het beest met lamachtige horens, ‘de aarde en hen die daarop wonen’ ertoe zal brengen het pausdom te aanbidden—hier gesymboliseerd door het beest ‘gelijk een luipaard.’ ... In zowel de Oude als de Nieuwe Wereld zal het pausdom hulde ontvangen in de eer die wordt bewezen aan de zondagsinstelling, die uitsluitend berust op het gezag van de Rooms-Katholieke Kerk.” *The Great Controversy*, 578.

Het heidense, het eerste Rome, heerste driehonderdzesentwintig jaar lang oppermachtig in vervulling van Daniël, hoofdstuk elf, vers vierentwintig, en deed dit nadat het drie geografische hinderpalen had weggenomen in vervulling van Daniël, hoofdstuk acht, vers negen.

Het pauselijke, het tweede Rome, heerste twaalfhonderdzesentwintig jaar lang oppermachtig, ter vervulling van verscheidene Schriftgedeelten, en het deed dit nadat het drie geografische belemmeringen had weggenomen, ter vervulling van Daniël hoofdstuk zeven, verzen acht en twintig.

Het moderne Rome overwint in vers veertig van Daniël elf de koning van het zuiden, en vervolgens overwint het in vers eenenveertig het Sieraadland, en in vers tweeënveertig overwint het Egypte. Het moderne Rome is de koning van het noorden van Daniël hoofdstuk elf.

Heidens, het eerste Rome, was een vervolgende macht, en pauselijk, het tweede Rome, was een vervolgende macht; daarom zal het moderne Rome een vervolgende macht zijn.

De Verenigde Staten zullen deelnemen aan de derde vervolging die door het moderne Rome wordt voltrokken, maar dit duidt de Verenigde Staten niet aan als de pauselijke macht; het wijst slechts op een kenmerk van de verhouding van de Verenigde Staten tot de pauselijke macht in de laatste dagen.

Zij die willen betogen dat de Verenigde Staten in de laatste dagen de „rovers van uw volk” zijn, maken gebruik van de drievoudige toepassing van de drie Romes om de Verenigde Staten ten

onrechte te identificeren. De gebrekkige methode die zij hanteren in de context van een drievoudige toepassing, berust op het aanwijzen van een kenmerk van de eerste twee Romes en vervolgens erop aan te dringen dat een profetisch kenmerk van Rome, en niet Rome zelf, het derde Rome is.

Zij wijzen op Constantijns eerste historische zondagswet in 321 n.Chr., en vervolgens op de zondagswet van het pauselijke Rome in 538 n.Chr., om te beweren dat de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten de Verenigde Staten als het moderne Rome definieert; bovendien vermengen zij hun gebrekkige toepassing door Jezus' waarschuwing om te vluchten wanneer de door Daniël genoemde „gruwelen der verwoesting” verschijnen, te vereenzelvigen met de zondagswet. De „gruwel der verwoesting” waarover Jezus sprak, wijst op twee zondagswetten in de laatste dagen, maar dit is een geheel andere symboliek, in die zin dat het een waarschuwing is om te vluchten, niet de waarschuwing om het merkteken van het beest te mijden. Hun gebrekkige opvatting gaat zelfs niet in op het feit dat er in de laatste dagen twee specifieke zondagswetten zijn.

Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, zult zien staan in de heilige plaats, (wie het leest, geve er acht op:) laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen; laat hij die op het dak is, niet naar beneden gaan om iets uit zijn huis te halen; en laat hij die op het veld is, niet terugkeren om zijn kleren te halen. Wee echter de zwangeren en de zogenden in die dagen! Maar bidt dat uw vlucht niet in de winter valle, noch op een sabbat. Mattheüs 24:15–20.

„De gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet,” was een teken dat Jezus aan Zijn volk gaf, waardoor zij konden weten wanneer zij moesten vluchten voor de naderende verwoesting van Jeruzalem, toen het heidense Rome vanaf het jaar 66 tot het jaar 70 na Christus het heiligdom en de stad belegerde en vervolgens verwoestte.

Jezus verkondigde aan de luisterende discipelen de oordelen die over het afvallige Israël zouden komen, en in het bijzonder de vergeldende wraak die over hen zou komen wegens hun verwerping en kruisiging van de Messias. Onmiskkenbare tekenen zouden aan de ontzagwekkende climax voorafgaan. Het gevreesde uur zou plotseling en snel aanbreken. En de Heiland waarschuwde Zijn volgelingen: ‘Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door Daniël, de profeet, zult zien staan in de heilige plaats, (wie het leest, die geve er acht op:) laten dan zij die in Judea zijn, vluchten naar de bergen.’ Mattheüs 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Wanneer de afgodische veldtekenen van de Romeinen zouden worden opgericht op de heilige grond, die zich nog enige stadiën buiten de stadsmuren uitstreckte, dan moesten de volgelingen van Christus hun veiligheid zoeken in de vlucht. Wanneer het waarschuwende teken zichtbaar zou worden, mochten zij die wilden ontkomen, geen uitstel dulden....

“Niet één christen kwam om bij de verwoesting van Jeruzalem. Christus had Zijn discipelen een waarschuwing gegeven, en allen die Zijn woorden geloofden, zagen uit naar het beloofde teken.... Zonder uitstel vluchtten zij naar een veilige plaats — de stad Pella, in het land Perea, aan de overzijde van de Jordaan.” *The Great Controversy*, 25, 30.

Toen het jaar 538 naderde, erkenden de christenen van die tijd dat de kerk verdorven was geraakt door een compromis met de religie van het heidendom, en op grond van de waarschuwing van Christus, in samenhang met het licht dat gegeven was door het getuigenis van de apostel Paulus in het tweede hoofdstuk van Tweede Thessalonicenzen, vluchtten zij naar de profetische woestijn van de twaalfhonderdzesig jaar.

“Maar vóór de komst van Christus moesten er in de godsdienstige wereld belangrijke ontwikkelingen plaatsvinden, die in de profetie waren voorzegd. De apostel verklaarde: ‘Wordt niet spoedig in uw denken geschokt of verontrust, noch door geest, noch door woord, noch door brief als van ons afkomstig, alsof de dag van Christus aanstaande zou zijn. Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag komt niet, tenzij eerst de afval gekomen is en de mens der zonde geopenbaard is, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd wordt of als god vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel Gods zit en zichzelf vertoont dat hij God is.’”

„Paulus’ woorden mochten niet verkeerd worden uitgelegd. Men mocht niet leren dat hij door bijzondere openbaring de Thessalonicenzen had gewaarschuwd voor de onmiddellijke komst van Christus. Een zodanige opvatting zou verwarring in het geloof veroorzaken; want teleurstelling leidt dikwijls tot ongeloof. Daarom waarschuwde de apostel de broeders geen dergelijke boodschap aan te nemen alsof zij van hem afkomstig was, en hij ging ertoe over de nadruk te leggen op het feit dat de pauselijke macht, zo duidelijk beschreven door de profet Daniël, nog moest opkomen en oorlog voeren tegen Gods volk. Totdat deze macht haar dodelijke en godslanderlijke werk zou hebben volbracht, zou het voor de gemeente tevergeefs zijn uit te zien naar de komst van hun Heere. ‘Herinnert gij u niet,’ vroeg Paulus, ‘dat ik u deze dingen gezegd heb, toen ik nog bij u was?’”

„Verschrikkelijk waren de beproevingen die de ware kerk zouden overvallen. Reeds in de tijd waarin de apostel schreef, was het ‘mysterie der ongerechtigheid’ begonnen te werken. De ontwikkelingen die zich in de toekomst zouden voltrekken, zouden zijn ‘naar de werking des Satans met allerlei kracht en tekenen en leugenwonderen, en met allerlei verleiding der ongerechtigheid in hen die verloren gaan.’”

„Bijzonder plechtig is de uitspraak van de apostel aangaande hen die zouden weigeren ‘de liefde tot de waarheid’ te ontvangen. ‘En daarom,’ verklaarde hij met betrekking tot allen die moedwillig de boodschappen van de waarheid zouden verwerpen, ‘zal God hun zenden een krachtige dwaling, zodat zij de leugen zouden geloven; opdat zij allen veroordeeld worden die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.’ Mensen kunnen niet ongestraft de waarschuwingen verwerpen die God hun in barmhartigheid zendt. Van hen die volharden zich van deze waarschuwingen af te keren, trekt God Zijn Geest terug en laat hen over aan de misleidingen die zij liefhebben.” Handelingen der Apostelen, 265, 266.

Het compromis tussen het heidendom en de kerk was het waarschuwingssignaal dat de christenen van die tijd ertoe bracht zich af te scheiden van het pauselijke Rome, maar er dient te worden opgemerkt dat het licht dat Paulus toevoegde aan Jezus’ waarschuwing om te vluchten, dezelfde passage is waarvan William Miller tot het inzicht kwam dat „het dagelijkse” in het boek Daniël het

heidense Rome voorstelde. De profetische relatie waarbij het heidense Rome weerhield, en vervolgens afviel opdat het pauselijke Rome de troon kon bestijgen, was een waarheid die begrepen moest worden, want de gevolgen van het niet onderkennen van die profetische relatie zouden een krachtige dwaling brengen over hen die die waarheid niet liefhadden. Zuster White behandelt dezelfde geschiedenis:

Er was een wanhopige strijd vereist opdat zij die getrouw wilden zijn, standvastig zouden blijven tegenover de misleidingen en gruwelen die in priesterlijke gewaden verhuld en in de kerk ingevoerd waren. De Bijbel werd niet als de maatstaf van het geloof aanvaard. De leer van de godsdienstvrijheid werd ketterij genoemd, en haar voorstanders werden gehaat en in de ban gedaan.

„Na een langdurige en hevige strijd besloot het getrouwe kleine aantal alle verbondenheid met de afvallige kerk te verbreken, indien zij nog steeds weigerde zich van valsheid en afgoderij te bevrijden. Zij zagen in dat afscheiding een volstreekte noodzaak was, indien zij het woord van God wilden gehoorzamen. Zij durfden geen dwalingen te dulden die noodlottig waren voor hun eigen zielen en een voorbeeld stelden dat het geloof van hun kinderen en kindskinderen in gevaar zou brengen. Om vrede en eenheid te verzekeren, waren zij bereid elke concessie te doen die verenigbaar was met trouw aan God; maar zij voelden dat zelfs vrede te duur gekocht zou zijn ten koste van beginsel. Indien eenheid slechts verzekerd kon worden door een compromis met waarheid en gerechtigheid, laat er dan verschil zijn, en zelfs oorlog.” *The Great Controversy*, 45, 46.

De profetische verhouding tussen de Verenigde Staten en het pausdom in de laatste dagen is getypeerd en benadrukt door Paulus' aanduiding van de verhouding tussen heidens en pauselijk Rome in de aanloop naar 538 n.Chr. In de drievoudige toepassing van Rome vervulde het heidense Rome Jezus' woorden, waarin de gruwel der verwoesting wordt aangewezen als een teken om te vluchten, en ook het pauselijke Rome vervulde Jezus' woorden. Zuster White wijst nog op een andere vervulling van Christus' woorden.

„Het is thans geen tijd voor Gods volk om zijn genegenheden te hechten aan de wereld of zijn schat daarin op te leggen. De tijd is niet ver meer, dat wij, evenals de eerste discipelen, gedwongen zullen worden een toevlucht te zoeken op verlaten en eenzame plaatsen. Zoals de belegering van Jeruzalem door de Romeinse legers het teken was voor de Judese christenen om te vluchten, zo zal de machtsaanmatiging van onze natie in het decreet dat de pauselijke sabbat afdwingt, voor ons een waarschuwing zijn. Dan zal het tijd zijn de grote steden te verlaten, als voorbereiding op het verlaten van de kleinere steden ten gunste van afgelegen woningen op eenzame plaatsen in de bergen.” *Testimonies*, deel 5, 464.

Voor de christenen uit de tijd van Christus gaf de waarschuwing aan wanneer zij uit Jeruzalem moesten vluchten. In de vijfde en zesde eeuw bracht de waarschuwing de christenen ertoe de toevlucht te zoeken in de woestijn.

En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat men haar daar zou voeden duizend tweehonderd zestig dagen.... En aan de vrouw werden twee vleugels van een grote arend gegeven, opdat zij naar de woestijn zou vliegen, naar haar plaats,

waar zij gevoed wordt een tijd en tijden en een halve tijd, buiten het gezicht van de slang. En de slang wierp uit haar mond water als een vloed achter de vrouw aan, opdat hij haar door de vloed zou doen wegvoeren. En de aarde kwam de vrouw te hulp, en de aarde opende haar mond en verzwolg de vloed die de draak uit zijn mond had geworpen. En de draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben. Openbaring 12:6, 15–17.

Jezus illustreert altijd het einde van een zaak met het begin van die zaak, want Hij is de Alfa en de Omega. De waarschuwing betreffende de gruwel der verwoesting in de geschiedenis van het pauselijke Rome werd herkend toen de pauselijke macht werd erkend als staande op de heilige plaats.

De waarschuwing is opgetekend door Matteüs, Markus en Lukas, en elke verwijzing vertoont een lichte variatie in bewoording. Matteüs zegt: „Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zult zien staan in de heilige plaats,” en Markus zegt: „wanneer gij de gruwel der verwoesting, waarvan gesproken is door de profeet Daniël, zult zien staan waar hij niet behoort.” Lukas zegt: „wanneer gij Jeruzalem door legers omsingeld zult zien, weet dan dat haar verwoesting nabij is. Laten dan zij die in Judéa zijn, vluchten naar de bergen.”

Alle drie de getuigenissen zijn gezamenlijk van toepassing. Ik geef een meer specifieke toepassing. Lukas' verwijzing naar Jeruzalem dat door legers omsingeld wordt, duidt de waarschuwing aan dat toen het heidense Rome in het jaar 66 n.Chr. zijn belegering van Jeruzalem begon, de christenen die zich nog in Jeruzalem bevonden, onmiddellijk moesten vluchten. Mattheüs' verwijzing naar „de heilige plaats” stemt overeen met Paulus' aanduiding van de „mens der zonde”, die „in den tempel Gods zit, zich vertonende dat hij God is”, en vertegenwoordigt aldus de pauselijke vervulling van de „gruwel der verwoesting”. Markus duidt de gruwel der verwoesting aan als staande waar hij niet behoort te staan, en dit stemt overeen met de waarschuwing om te vluchten die in de laatste dagen aan het adventisme is gegeven. Twee van de waarschuwingen zijn verbonden met het bevel dat wie de waarschuwing leest, moet verstaan, en zij hebben alle betrekking op een teken dat de christenen van het tijdperk moest doen weten dat zij moesten vluchten.

De valse toepassing van een drievoudige toepassing, die verkeerd wordt voorgesteld door hen die beweren dat de „rovers van uw volk” de Verenigde Staten zijn, stelt dat, wanneer de „gruwel der verwoesting” bij de zondagswet in de Verenigde Staten wordt vervuld, de zondagswet die dan wordt gehandhaafd de Verenigde Staten aanduidt als het moderne Rome, want zowel het heidense als het pauselijke Rome hebben eerder een zondagswet gehandhaafd.

Het probleem met die gebrekkige toepassing is dat de zondagswet van het heidense Rome plaatsvond in het jaar 321 na Chr., terwijl de vervulling door het heidense Rome van de „gruwel der verwoesting” plaatsvond in het jaar 66 na Chr., 255 jaar vóór de zondagswet van 321 na Chr. Zo vond ook het compromis dat de „mens der zonde” voortbracht reeds plaats in de tijd van Paulus, die zei: „het geheimenis der ongerechtigheid is reeds werkzaam”, terwijl de pauselijke zondagswet pas meer dan vier eeuwen later kwam. De eerste twee getuigen in een drievoudige

toepassing van de profetie stellen de kenmerken vast van de derde vervulling in de laatste dagen. De „gruwel der verwoesting” in de laatste dagen vertegenwoordigt, op grond van twee historische getuigen en drie bijbelse verslagen van Christus’ woorden, een waarschuwing om te vluchten, niet de handhaving van een zondagswet.

In het volgende artikel zullen wij uiteenzetten waarom de toepassing gebrekkig is in de context van vastgestelde regels die verbonden zijn aan een drievoudige toepassing van profetie, en waarom de identificatie van de zondagswet in de context van de waarschuwing die door Christus werd gegeven, een verkeerde voorstelling van de profetische geschiedenis is.

“Dit compromis tussen heidendom en christendom leidde tot de ontwikkeling van ‘de mens der zonde’, die in de profetie is voorzien als iemand die zich tegen God verzet en zich boven God verheft. Dat gigantische stelsel van valse godsdienst is een meesterwerk van Satans macht—een monument van zijn pogingen om zich op de troon te zetten teneinde de aarde naar zijn wil te regeren.” *The Great Controversy*, 50.